

OLIVER'S STORY

Chuyện tình

Tập hai

ERICH SEGAL

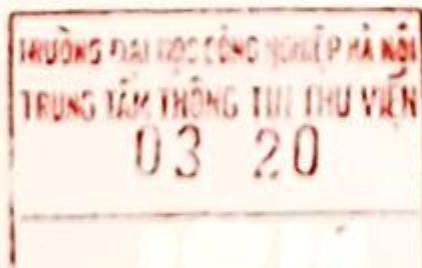
NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

OLIVER'S STORY

Chuyện tình

Tập hai

ERICH SEGAL

HOÀNG CƯỜNG dịch

NHÀ XUẤT BẢN TRÈ

Tặng Karen

Amor mi mosse⁽¹⁾

1. Tiếng Latin.

"Tình yêu làm xúc động lòng tôi"

(Dante)

Tác giả ERICH SEGAL từng giảng dạy văn học Hy Lạp và Latin tại các trường đại học Harvard, Yale và Princeton.

*Cái chết chấm hết một cuộc đời, nhưng nó
không chấm hết một mối tình; trong tâm trí
người còn sống mối tình ấy cố tìm đến một kết
thúc mà nó có thể không bao giờ tới được.*

Robert Anderson
I Never Sang for My Father

Tháng 6-1969

- Oliver, con có bệnh đó.
- Con sao cơ?
- Con bệnh nặng đó.

Vị chuyên gia đưa ra lời chẩn đoán giết mình kia đã đến với ngành y khá muộn màng. Thực ra, cho đến hôm nay tôi nghĩ nghề của ông là làm bánh ngọt. Tên ông là Philip Cavilleri. Đã có thời gian con gái ông,

Jenny, là vợ tôi. Nàng đã từ giả cõi đời. Và, như di ước của nàng, hai chúng tôi trở thành những người hộ mệnh lẫn cho nhau. Vì vậy, mỗi tháng một lần, hoặc là tôi đến thăm ông tại Cranston để chơi bowling với nhau, say sưa chuẩn choáng với nhau và ăn những chiếc bánh pizza đặc biệt. Hoặc là ông đến thăm tôi tại New York để có với nhau một loạt hoạt động cũng hào hứng không kém. Hôm nay, từ trên toa tàu bước xuống, thay vì chào hỏi tôi bằng mấy lời tục tĩu thân ái, ông lại kêu lên:

- Oliver, con có bệnh đó.

- Có lẽ nào, Philip? Vậy theo ý kiến chuyên môn sáng suốt của bố, ở con có cái gì không ổn?

- Con không lấy vợ!

Nói xong, không thêm một lời nào, ông cầm lấy chiếc vali giả da đi thẳng về phía cửa.

Ánh sáng ban mai khiến cho những tòa nhà bằng kính và thép của thành phố này trở nên gần như thân thiện. Vì vậy, chúng tôi nhất trí với nhau cuộc bộ chặng đường khoảng hai chục khối nhà đến nơi mà tôi gọi đùa là căn hộ trai độc thân của tôi. Đi đến ngã tư giữa Đại lộ Park và Phố 47, ông Phil quay sang tôi, hỏi:

- Tối tối con làm gì?

- Tối nào con cũng bận hết.

- Bận há? Thế thì tốt rồi. Bận với ai?

- Với "Những quan tòa nửa đêm."

Họ là ai, một bọn côn đồ đường phố hay một ban nhạc rock?

- Đều không phải. Đây là một nhóm luật sư hành nghề thiện nguyện tại Harlem.

- Mỗi tuần mấy đêm?

- Ba đêm.

Chúng tôi lại im lặng rảo bước.

Đến ngã tư giữa Đại lộ Park và Phố 53, ông Phil lại cất giọng:

- Vẫn dư bốn đêm.

- Con còn mang nhiều việc ở hãng về nhà làm.

- Ồ, đương nhiên. Ai mà chẳng có việc làm ở nhà.

Ông Phil không mấy thiện cảm với việc tôi nghiêm túc gắn bó với một loạt vấn đề nóng bỏng (ví dụ thẻ quân dịch). Vì vậy tôi đã phải nhấn mạnh đến tầm quan trọng của những vấn đề ấy.

- Con thường phải đi Washington. Tháng tới, con phải biện hộ tại Tòa về Điều sửa đổi Hiến pháp thứ nhất. Ông thầy giáo trung học ấy...

- Ồ, bênh vực các thầy giáo, tốt thôi. - ông Phillip nói, rồi băng quơ hỏi thêm: - Còn các cô gái ở Washington thì sao?

- Con không để ý. - Tôi nhún vai, bước tiếp.

Đến ngã tư giữa Đại lộ Park và Phố 61, Phil Cavilleri đứng hẳn lại, nhìn thẳng vào mắt tôi:

- Mẹ kiếp, thế đến bao giờ con mới định đưa cỗ xe của con vào guồng máy cuộc đời?

- Đã qua được lâu đâu, bố à. - Tôi thừa, và trong

bụng nghĩ: triết gia vĩ đại nào bảo rằng thời gian xoa dịu mọi nỗi đau đã quên không nói rõ là phải mất bao nhiêu lâu.

- Hai năm rồi, - Phil Cavilleri nói.

- Mười tám tháng, - tôi sửa lại.

- Ừ, đúng... - ông đáp, giọng đùng đục, cho thấy trong ông vẫn còn nặng trĩu những ngày lạnh giá âm đăm hồi tháng Chạp ấy, - nhưng... cũng đã mười tám tháng rồi.

Chặng đường còn lại, tôi cố làm cho câu chuyện vui vui trở lại đôi chút bằng cách khoe về căn hộ tôi mới thuê sau lần ông đến chơi với tôi gần đây.

- Đây ấy à? - Phil ngó nghiêng, đôi mày cau lại. Mọi thứ trong căn hộ đều ngăn nắp, sạch sẽ. Tôi đã phải đặc biệt thuê một bà đến dọn dẹp hộ sáng nay.

- Trang trí, bày biện kiểu gì thế này? - Phil hỏi. - Kiểu chuồng gà hiện đại à?

- Nhu cầu của con đơn giản mà, - tôi trả lời.

- Đúng thế. Bọn ranh ở Cranston hầu hết cũng sống như thế này. Một số còn sống khá hơn. Đồng sách kia để làm gì đấy?

- Sách tra cứu về luật của con, Phil.

- Biết rồi, - Phil nói. - Khi muốn xá hơi thì con làm gì... vuốt ve gáy sách à?

Tôi nghĩ xâm phạm đời tư kiểu này mà đưa ra tòa là tôi thắng đấy.

- Phil này, con làm gì khi con một mình là việc riêng của con chứ.

- Có ai bảo sao đâu. Nhưng tối nay con đâu có một mình. Vậy thì con và bố, ta đi tìm chỗ nào chơi đi.

- Tìm gì ạ?

- Bố mua chiếc áo thời trang này - mà con chưa có lời khen đấy nhé - đâu phải để đi xem một bộ phim vỡ vụn. Bố cắt kiểu đầu mới và sức nước hoa như thế này đâu phải để con khen bố bánh trai. Ta phải đi tìm chỗ mua vui chứ, phải kiếm bạn mới chứ...

- Bạn kiểu gì?

- Bạn gái. Đi nào, ăn diện vào đi.

- Con đi xem phim đây, Phil ạ.

- Đừng có đùa. Bố biết con quyết tâm giành giải Nobel Đau khổ, nhưng bố không để cho con muốn làm gì thì làm đâu. Con hiểu chứ?

Bây giờ ông bắt đầu nổi nóng.

- Oliver, - Phil Cavilleri cao giọng như một giáo sĩ trên bục giảng, - Ta đến đây để cứu rỗi linh hồn con và thân xác con nữa. Con phải nghe ta. Con có nghe không?

- Có, thưa cha Philip. Vậy chính xác con phải làm gì?

- Lấy vợ, Oliver.